

Všetko je připravené...

Nakrúcanie obrazu relácií pre Slovenskú televíziu malo rôznu podobu. Niekedy to bola pohodlná robota vo vykúrenom štúdiu, niekedy to bolo aj inak. Niektorí geniálni režiséri si vymýšľali veci, ktorým sme sa – či sme chceli, alebo – museli podriaďovať. Do programu Stretnutie v Modre si režisér vymyslel, že tam musí mať východ slnka. Tak nahnal celý štáb a všetkých účinkujúcich – vrátane Mariána Labudu, Evy Večerovej a celej Malokarpatskej – do vinogradov pri Modre už o 4.00 hod. ráno ! Síce nevyspatí, ale východ slnka sme zažili a nakrútili.

V roku 1981 nás oslovila Vojenská redakcia STV, že by chceli, aby sme účinkovali v ich relácii Kvety pre delostrelcov. Keďže v rokoch 1980 a 1981 sa mi podarilo vyhrať celoštátnu súťaž nových skladieb pre vojakov Zlatý palcát v Českých Budějoviciach (skladbami Máj to je mesiac a Tá naša čata), chceli tam mať rozhodne víťaznú skladbu Tá naša čata. Žiaden problém, povedali sme si. Skladbu som prearanžoval pre naše obsadenie a v štúdiu sme ju nahrali. Dramaturg a vedúci produkcie s nami dohodli termín a miesto nakrúcania obrazu. Aby to vraj bolo pre delostrelcov autentické, tak máme ísť robiť obraz na pesničku do vojenského útvaru v lesoch na Záhorí.

Keďže už bol studený november, požiadal som ich aby zabezpečili, nech sa máme kde preobliecť do krojov. Televízny autobus nás zaviezol po rampu vojenského útvaru, preložili nás do obrneného transportéra a ten nás doviedol niekde na koniec sveta... Tam nás mali čakať s vykúrenými šatňami. Najskôr nás nechceli pustiť do útvaru, že nič o nás nevedia, potom dlho hľadali nejakého veliteľa. Keď ho konečne našli, prišiel k nám nejaký dobre podgurážený poručík a ledva stojac na nohách začal zariadovať. Niečo o tom vedel, že má nejaká televízia prísť k nim nakrúcať, ale na našu otázku – kde sa môžeme preobliecť – len sa na nás sklenenými očami nechápavo pozeral, čo od neho chceme. Potom zahlásil: Všetko je připravené ! Prikázal teda vojačikom doniesť a postaviť dva vojenské stany. Trvalo im hodinu, kým ich postavili. Zatiaľ sme okupovali vojenskú kantínu, kde (hoci to nebolo dovolené) sme dostali alkohol, aký sme chceli...Po hodine nám poručík oznámil, že sa môžeme ísť preobliecť. Prišli sme do stanov, kde boli mínusové teploty, tak sme to odmietli. „Generál“ teda nariadil, aby nám stany vykúrili. Ďalšia hodina v kantíne (keďže bola poriadna „kosa“, nebolo to na sucho...), potom prídeme do stanov, kde sme nič nevideli – toľko tam bolo dymu... Vojačikovia zakúrili v pieckach, ktoré si isto pamätali cisára Franca Jozefa, ale namiesto tepla tam bol len neznesiteľný dym. Tak sme boli nútení sa nepreobliecť do krojov a piesne sme odspievali na V3S-ke či medzi delostrelcami v civile a v kožuchoch...